

АРГУСТ
точка бз

Носихме тези песни в себе си дълго.
Чакахме ги да пораснат.

После дойде един август - време за жътва
и за брегове, време за изгреви и залези.
Заслушахме се в песните отново -
те бяха пораснали и готови да
тръгнат към вас.

Това е нашият **Август**.
Благодарим ви, че го приехте в дома си.

НЯМА ЗА КЪДЕ ДА БЪРЗАМ
музика, текст: Тодор Янкулов

Няма за къде да бързам.
Няма при кого да ходя.
Няма за какво да споря.
Всички бързат край мен.
Душата ми се моли
за нежност и любов,
но сякаш няма ги край мен.

С ръцете си целуваш
предметите край тебе,
но тази крехка нежност
едва ли те крепи.
Със работа запълваш
загубеното време
и вярваш в своята мечта.

Където и да ходиш,
каквото и да правиш –
сияеш в блага нежност,
живееш в любовта.
Не спиращ да мечтаеш,
желаеш да се слееш
с душата на едно дърво.

Събирал ли си спомен по пътека? –
трошица по трошица, дълъг ден...
Тревите са жени, денят е петък
и твоят смях е пак благословен.

И всяка болка тук е от зачатие
на ден, във който смее се светът –
далеч от всяка съботна разплата
и близо – на една молитва път.

Ще ти е нужна много жажда
да близнеш остро то на всеки връх,
а после да останеш при реката,
да седнеш на затопления мъх,

където да играеш – все на лято...
Но е от гарван твоего перо.
Обичаното бързо натежава,
прогоненото връща се само –

да те намери, ти да го потърсиш,
а после да ви заболи –
ти тъжен си, когато го излъжеш,
то смее се, когато замълчиш.

Така се смеят старата пътека,
тревите и угасващият ден.
Ти също би се смял, ала е петък –
заплачеш ли, смехът ти е простен.

ПЕТЪК

музика: Красимир Първанов
текст: Пламен Сивов

САЛЪТ

музика, текст: Пламен Сивов

Салът опря до брега,
но как ще затъне в безпамятен пясък!
Как ще разплиска солните пръски
на тъгата неясна.

И от дългия път да починат
ще полезнат сред пясъка гънери,
ще разсърхват презморските спомени,
водорасли ще въздишат по дъното.

И над тази зелена носталгия
ще увисне горчивата пара.
За лекуване време ще бъде,
за прощаване час ще удари!

От окото си, синьо-зеленото,
песъчинката ще отплискам,
вик назаем ще грабна от чайките
и ще хукна към кея - да дишам.

Салът опря до брега.
Няма начин - за наше добро е.
Но се стичат сълзи от очите на рибите
и нещово плачат прибои.

Салът опря до брега,
капки мокрят просторите
и зелени илюзии рукват
в тъмните зеници на прозореца.

Бягай, ангелче! Няма надежда
тук да блесне косата ти златна.
Само жълти капчуци се стичат
и попиват без следа във земята.

От окото си, синьо-зеленото,
песъчинката ще отплискам,
вик назаем ще грабна от чайките
и ще хукна към кея - да дишам.

Време е.

В остарелия парк с безработни дървета
преминава и диша безработно поетът.

Хвърля няколко семки в шадравана на рибите
и в околото му водно си удавя моливите.

Вижда паметник бронзов, слага книга със стихчета,
та семкарят да не търси за семките листчета.

После ляга на пейката, гледа горе в листата -
безработните птици спят с глава под крилата.

Сваля своята греха, през ръкава наднича
и усеща ръката си безработна и птича.

Съчинява наум нещо много последно,
нещо много единствено, беззащитно и бедно.

И потъва, потъва като бебе във раница
по средата на парка, по средата на страницата.

Само гарванът вечен от небето предчувства,
че ще пее след време на поета до бюста.

БОРИСОВА ГРАДИНА
музика: Красимир Първанов
текст: Николай Милчев

СПОМЕН
музика: Детелин Духнев
текст: Пламен Сивов

Може пак да закъснея,
както закъсняха всички.
Ще развържа днес вината –
като куче да потича

по следите ти дълбоки,
хоризонта да подуши;
щом остане без посока,
във снега да се заслуша.

Явно вярвали сме в жътва,
щом посяхме те унило,
щом поливахме земята
с някакви сълзи и вино...

...Но във някой стар следобег
през небето ще си кимнем,
после ще си тръгна бързо,
за да търся твойто име.

И до портата на двора,
през завесата от зима
ще си спомня как наяве
някога оттук си минал.

И след толкова пъртини
вече няма да сме ние.
Този сняг е като тебе –
всичко сиво ще покрие.

Обещай, че щом пристигнеш,
ще погледнеш отвисоко.
Обещай, че вече няма
да умираш напосоки.

Трябваше ми този спомен
нещо малко да узная –
ти прости на всички зими –
В рая няма януари.

Уморени китари и хладно небе.
Колко песни оставихме там!
Две последни цигари, недопито кафе.
Към дома тръгваш винаги сам.

Всяко минало свърши, всеки сън прегоря.
Уморих се. И няма ли кой
да застане до мене, да ми каже без гуми:
„Погледни ме. Твоят живот е и мой.“

Искам да тръгна към теб в тишина,
през море от забързани хора.
Всяка твоя усмивка да докосна с ръка,
Всеки спомен да бъде история.

Всяка болка да видя без грим и без срам,
да нагазя този мътен порой.
И когато вечер до тебе застана
да ти кажа: „Твоят живот е и мой.“

Ще вървя дълго, дълго, навярно дори
ще забравя сезона, мълпата,
овехтялата младост на своите дни
и това, що ме чака оттатък.

Ти ме търсиш във тъмното с бяла ръка,
пак ще бъда твоят смешен герой,
но смехът ти е истински, както преди.
Докосни ме. Твоят живот е и мой.

ТВОЯТ ЖИВОТ Е И МОЙ

Музика, текст: Пламен Сивов

СЕДЕМ

музика: Красимир Първанов
текст: Калин Донков

Седми ден: почивка. Седми ден: седни.
Кремъка пропукал не терзай с огниво.
Нищо не замисляй, нищо не помни -
колко са в живота седем дни такива!

Седми ден: пощада. Седми ден: черта.
Поцлез безцелно. Поживей небръснат.
От куплета, в който счупи шест глета,
шест божура кимат. Седмият - откъснат.

Седмата умора честно откажи.
Седмата заблуда тайно увърждавай.
Шепа храбри птици лятото държи:
между шест кълвача седмата е славей.

Седми плод не чакай. Седма пот спести.
Отстъпи на други шестата сполука.
И на твоите гладки хлопнати врати
важен понеделник в седем ще почука.

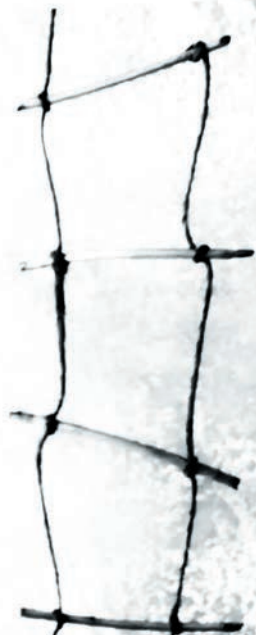

Капки във снега. Стъпки в бяла одежда.
Сълзите в съня светещи изглеждат.
Сън ли е това, или е забравен спомен?
Даже и насън чакам пролетта.

Не вярвам в мечтите, сълзите ми са пясък.
Душата, уплашена, търси любов.
Ръцете – протегнати в жест като крясък.
Изтичат през пръстите капки любов.

Мина есента. Време е за надежда.
Пътя извървях, пътя към гома.
Капки във снега. Сълзи във одежда бяла.
Даже и насън чакам пролетта.

КАПКИ ЛЮБОВ
музика: Ангел Димитров
текст: Тодор Янкулов

ПРЕД ЛЯТО
музика, текст: Пламен Сивов

На лятото от сухата окръжност
изчезват вкус и цвят, и женски тембър –
и сърпът на един горчив септември
порязва свободата ни да лъжем.

Ръкавите на старите палта
сега ни ръкопляска в гардероба,
на стаята от празната утроба –
и девствена, и ялова е тя.

Болим от радост, смеем се от страх
в очакване на края си, обаче
гори и този край не ще проплаче.
Началото така и не познах.

Къде ще спрем и колко ще спасим
от спомена за устни и за ласки,
щом утре недоказаното щастие
с последните си думи заличим?

На лятото суровата окръжност
ще очертае нашето безсилие.
Септември само кротко и унило
ще гледа как безпаметно се лъжем.

Очите знаят, не могат да лъжат -
душата светла иззира във тях.
Очите, пълни с надежда, са делви
и жадният пие от тях.

Пролетта полуля.
Стъпки остави във снега от цветя.

Какво е пътят, пътуван без обич?
Какво в рискът без страх от смъртта?
Какво е болка без капка надежда
и вярата без любовта?

Мисълта, гивата,
влязла е в огъня сама, милата.

Какво е бъдеще в минало време?
Какво е щастие без свобода?
Какво е мисъл, родена без време
и истина без свобода?

Любовта, живата,
боса танцува по снега, милата.

ПРОЛЕТТА ПОЛУЛЯ

музика, текст: Тодор Янкулов

ЗАЛЕЗ

музика: Красимир Първанов
текст: Пламен Сивов

Ти питаше дали съм тук.
Ти питаше, а аз не знаех.
Отрони се вечерен звук
по умореното ти рамо.

Каква мелодия дочух,
преди да падне там, където
горчиво сливат се в едно
брегът, водата и небето...

Запомних само твоя смях,
гошъл при мене твърде рано.
Ти питаше дали съм тук.
Обичай ме, за да остана.

Толкова дълго мълчание –
сякаш се ражда планета,
сякаш се връщам от нищото,
за да остана в ръцете ти.

Толкова кратко пътуване,
а ходилата ми – в рани.
Сигурни изгреви носи
хоризонтът на твоето рамо.

Утре ще слезе спасение
в нашите болки притиснати
и между тях ще намеря
нещо, което да искам.

Искам да станем себе си –
прости са правилата:
аз ще ти бъда жаждата,
ти ще ми бъдеш водата.

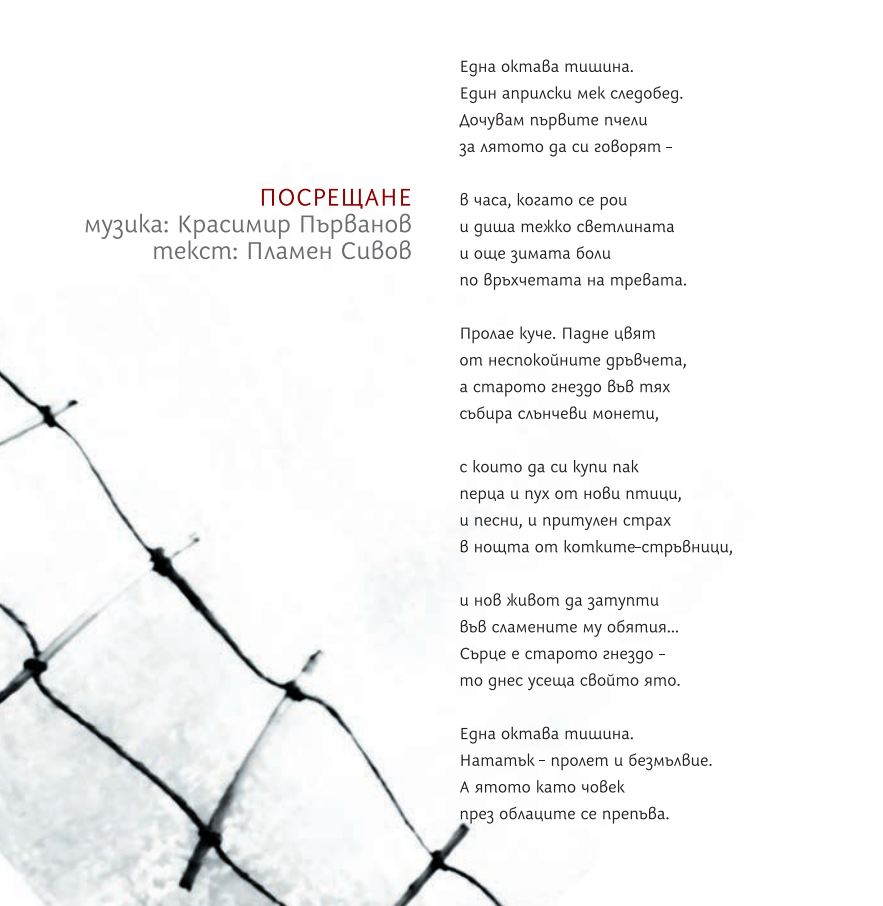
Искам да досънуваме
някое лятно вълшебство,
някоя стара измислица
с калдаръми, липи и череши.

Чакат ме твоите хребети,
тръзвам полека по склона.
В сумрака свети лицето ти
като поътна икона.

УТРО

музика: Красимир Първанов
текст: Пламен Сивов

ПОСРЕЩАНЕ
музика: Красимир Първанов
текст: Пламен Сивов

Една октава тишина.
Един априлски мек следобед.
Дочувам първите пчели
за лятото да си говорят -

В часа, когато се рои
и диша тежко светлината
и още зимата боли
по връхчетата на тревата.

Пролае куче. Падне цвят
от неспокойните гръвчета,
а старото гнездо във тях
събира слънчеви монети,

с които да си купи пак
перца и пух от нови птици,
и песни, и притулен страх
в нощта от котките-стръвници,

и нов живот да затупти
във сламените му обятия...
Сърце е старото гнездо -
то днес усеща свойто ято.

Една октава тишина.
Нататък - пролет и безмълвие.
А ятото като човек
през облаците се препъва.

Любовта ще се върне. Недей я оплаква.
В някой сутрешен поглед може би ни причаква.
И дори да изглежда, че със нас се прощава,
ти недей я кори – тя е винаги права.

Любовта ще се върне. Няма съмнение.
Тя отдавна понесе всички гонения.
И отдавна възкръсна за голямото „винаги“,
и не ще я уплашат ни години, ни зими.

Любовта ще се върне. Даже малко нарочно,
тя със нас ще враждува почти до безочие.
И дори ще се прави, че със нас си играе.
И дори ще ни плаши по малко. Кой знае...

Любовта се завръща. Тя добре ни познава –
и през сълзи и смях пак ръка ни подава.
Любовта ни познава. Тя за нас не гадае.
Просто пази душите ни живи. Това е.

ЛЮБОВТА ЩЕ СЕ ВЪРНЕ
музика: Красимир Първанов
текст: Илиана Александрова

КОЛЕЛОТО

музика, текст: Тодор Янкулов

Искам да си спомня или искам да забравя?
Искам да побързам или искам да се бавя?
Ден след ден опитвам да открия колелото,
но в главата ми отеква само “ото, ото”.

Трябва да спечеля или трябва да загубя?
Трябва да сънувам или да се пробудя?
Цял живот се мъча да подкарам колелото,
но главата ми е пълна само с “ото, ото”.

Живот, защо си ми, живот?
Мечта, дали си жена?
Любов, какво ли си, любов?
Съдба, нали си игра?

Трябва да си спомня и не искам да забравям.
Искам да побързам и не трябва да се бавя.
Ден след ден се уча как да карам колелото
и в главата ми пулсира само “ото, ото”.

Трябва да спечеля и не вярвам да загубя.
Искам да бъдувам, за да спра да се сънувам.
Цял живот ще мъча да подкарам колелото,
пък дори и да започвам вечно с “ото, ото”.

-
1. Няма за къде да бързам (музика, текст: Тодор Янкулов)	4:07
2. Петък (музика: Красимир Първанов; текст: Пламен Сивов)	3:29
3. Салът (музика, текст: Пламен Сивов)	4:22
4. Борисова градина (музика: Красимир Първанов; текст: Николай Милчев)	3:52
5. Спомен (музика: Детелин Духнев; текст: Пламен Сивов)	3:55
6. Твоят живот е и мой (музика, текст: Пламен Сивов)	3:19
7. Седем (музика: Красимир Първанов; текст: Калин Донков)	3:03
8. Капки любов (музика: Ангел Димитров; текст: Тодор Янкулов)	3:52
9. Пред лято (музика, текст: Пламен Сивов)	3:25
10. Пролетта полуля (музика, текст: Тодор Янкулов)	2:55
11. Залез (музика: Красимир Първанов; текст: Пламен Сивов)	2:49
12. Утро (музика: Красимир Първанов; текст: Пламен Сивов)	3:58
13. Посрещане (музика: Красимир Първанов; текст: Пламен Сивов)	3:19
14. Любовта ще се върне (музика: Красимир Първанов; текст: Илиана Александрова)	3:21
15. Колелото (музика, текст: Тодор Янкулов)	2:43

Точка БГ:

Пламен Сивов (китара, вокал)
Красимир Първанов (китара, вокал)
Тодор Янкулов (вокал)
Зорница Попова (вокал)

С участието на:

Цветина Панайотова (цигулка)
Венко Поромански (ударни инструменти)
Борис Таслев (контрабас)

Записът е осъществен в Zero Project Studio.

Смесване и мастерирание: Владимир Бочев
Фотографи: Пламен Сивов, Росен Стоименов

МК 56919/23.02.2015

© 2015 Всички права запазени.

WWW.TOCHKABG.COM

FACEBOOK.COM/TOCHKABG

АВГУСТ
точка бг

